

Man havde den Gang regnet ud, at det vilde dreje sig om et Personantal paa omtrent 20,000 og for Statskassen en Udgift paa 1,500,000—1,600,000 Kr. Det foreslog altsaa Højres Minister den Gang, men Flertallet i dette Ting vilde ikke gaa med dertil, og saa var det, at denne midlertidige Lønningslov blev lavet, som har været gældende indtil dette Aar i Aar. Det er altsaa slet ikke nogen ny Vej, vi ere komne ind paa her, ved at udvide Rammerne meget betydeligt. Vi ere ikke gaaede saa højt, som Højres Finansminister foreslog den Gang: op til en Maksimumsgrænse af 2,500 Kr., vi ere blevne staaende ved 2,000 Kr., fordi vi troede, at det vilde lette vort Forslags Gennemførelse, men det ser jeg, det gør det ikke.

Den højtærede Finansminister undrede sig over, at Officererne ikke ere komne med. Jeg kan saa godt forstaa, at de ligge ham særlig paa Hjerte, at det var dem, der skulde være komne i første Række. At han stod og bad for dem her, er kun i god Overensstemmelse med Regeringens hele Politik. Men vort Syn paa disse Officerer er ganske sikkert meget forskelligt fra det Syn, som den højtærede Finansminister har nu — ikke det Syn, han har haft tidligere, for da have vi være enige om dette Spørgsmaal. Men nu er naturligvis den højtærede Finansministers Syn stærkt ændret, nu staar han og beder for disse Officerer. Dem have vi ikke medtaget, fordi vi ikke se, hvad Nytte de ere til, og vi ønskede dem egentlig helst afskaffede.

Saa udtalte den højtærede Finansminister nogle Ord, som jeg særlig lagde Mærke til, og det var, at hvis man ude omkring i de forskellige Etater fandt, at der var lavt lønede Arbejdere og Funktionærer, som kunde trænge til at faa deres Kaar forbedrede, og man derudefra indstillede til de forskellige Ministre at give dem en Lønningsforbedring rent foreløbigt, sagde den højtærede Minister, vilde han ikke være bange for at imødekomme saadanne Opfordringer, selv om han skulde tage Pengene hertil paa forventet Tillægsbevilling. Denne Udtalelse fra Ministerens Side giver noget Haab om, at der maaske er adskillige af disse Folk, der nu sidde i meget trange Kaar, der kunne faa en

Hjælp, f. Eks. Portører, Stationsbude, Bro-mænd, Depotarbejdere, Led- og Signalvognere og mange andre. De her nævnte Folk ere Folk, som ingen Del have i Tantiemen, og det er Folk, som leve under saa fattige og smaa Kaar, at der vilde være al Grund til, at Jernbaneautoriteterne, altsaa de underordnede Embedsmænd, toge netop disse Folks Forhold under Overvejelse og gjorde Indstilling til Ministeren om, at der maatte blive givet dem et midlertidigt Tillæg. Det glæder mig, at den højtærede Minister har fremsat denne Udtalelse, og jeg vil haabe, at det ikke er tom Tale, at det ikke er noget, som under denne Forhandling bliver sagt, for at det skal refereres ud over Landet og se godt ud, men at det er noget, som virkelig vil kunne føres ud i det praktiske Liv. Det skulde glæde mig, om vi paa næste Aars Tillægsbevillingslov kunde spore Virkningerne af de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremsatte her.

Skulde der ikke komme andet ud af denne Forhandling end de Ændringsforslag, vi have stillet, vil det altid være en Tilfredsstillelse for os at se, at der paa næste Aars Tillægsbevillingslov var opført Summer, som skulle gives til Hjælp og Støtte netop til Funktionærer, der leve under særlig trange Kaar.

Marott: Det var mærkeligt at høre den Indignation, hvormed den højtærede Finansminister talte mod det af Socialdemokraterne fremsatte Forslag angaaende Lønningstillæg. Thi det erkendes dog af alle, at der for Øjeblikket hersker en stærk Dyrtid netop for de vigtigste Livsfornødenheder, saa at faktisk overordentlig mange af de Mennesker, der arbejde i Statens Tjeneste, lide under Kampen med Næringsssorger og derfor i Løbet af hele denne Vinter i Virkeligheden have haabet paa, at man fra Rigsdagens Side skulde komme dem til Hjælp. Men jeg forstaa saa godt, at efter den Iver og Indignation, hvormed den højtærede Minister talte imod dette Forsøg fra vor Side paa at imødekomme disse Menneskers Trang, er der ikke meget Haab for dem i det Aar, der kommer. Disse Folk forstaa ikke den meget diplomatiske Tale, der saa ofte lyder herinde paa Rigsdagen om, at Sagen er henvist til en Kommission, og at